

aaret 1885—90 paa Hartkornet udskrevne Beløb, skal jeg kun omtale i Forbigaaende. Det vilde jo have mindre at sige, naar man ikke samtidig stoppede Hartkornskatternes Vækst i Sognekommunerne. Men dette er ogsaa forudset i dette Forslag. Det er der bestemt, at man ikke maa paaligne mere end 16 Kr. pr. Td. Hartkorn — som altsaa skulde blive en Slags kommunal Gammel-Hartkornsskat — og ikke mere end 2 pro mille efter Ejendomsskyld. Dette vil, som der nærmere er gjort Rede for i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, nogenlunde svare til, om det ved Lov blev fastsat, at den sognekommunale Hartkornsskat ikke maatte overstige ca. 30 Kr. i noget Sogn. Naar man har kunnet yove sig til at foreslaa en saadan Begrænsning af Hartkornsskatten til Sognene, saa behøver jeg neppe at henvende Opmærksomheden paa, at det er, fordi man samtidig ordner de Regler, efter hvilke Ligning paa Formue og Lejlighed foregaar, og fordi man har truffet saadanne Bestemmelser, som sikre Skatteborgerne mod enhver Vilkaarlighed ved Ligning paa Formue og Lejlighed, særlig gennem Vedtagelsen af faste Skattevedtægter af fornuftigt Indhold i de forskellige Kommuner.

Det femte Afsnit om Paaanke af Ligningsmyndighedernes Afgørelse knytter sig ret naturligt til de Bemærkninger, jeg nylig gjorde om Sikkerhed for en god Behandling af Skatteborgerne ved Ligning af deres personlige Skat. Naar man har faste Vedtægtsregler, ensartede over hele Landet, fastsatte i Lov, saaledes som det er foreslaaet i dette Forslags § 8, vil der jo ganske vist være mindre Mulighed for Fejltagelser og Vilkaarligheder end under de nuværende Forhold, hvor man i en stor Del af Landets Kommuner ligner uden Vedtægter. Men der er ikke desto mindre gennem den stigende Skala, gennem Ansættelse dels efter Formue, dels efter Lejlighed, aabnet Adgang til at kunne ligne paa en saadan Maade, at paagældende vil kunne have nogen Grund til at fordre Spørgsmaalet undersøgt og rejse Klage, og det er der da i Overensstemmelse med et mangeaarigt Ønske, som er kommet frem i dette høje Ting, forsøgt at tilvejebringe en god Adgang til at kunne naa ved Oprettelse af en Overligningsmyndighed. Der har været saa meget mindre Grund for Regeringen til paa Forhaand at give Afkald paa dette Forslag, som man vist vilde finde Støtte fra adskillige Sider i dette Ting, som det jo dog er utvivlsomt, at ved den ny Næringsafgift og ved Aktieselskabers og juridiske Personers

Inddragen under den kommunale Skattepligt vil der blive væsentlig flere Tilfælde, hvor der vil blive rejst Klage, og hele det Apparat, som nu findes, nemlig Amtsrådene som Overligningsmyndighed, kan ikke siges at være indrettet paa at tage imod en saadan Forøgelse af disse Spørgsmaal som den, der efter mit Skøn vil resultere af den Udvidelse af Skatteobjekterne, som Lovforslaget indeholder.

Endelig er der i Afsnit 6 indført visse Bestemmelser om Bøder for dem, der ikke betale i rette Tid, og for Besvigelser, Bestemmelser, om hvilke jeg tror, at jeg tør sige, at der har været Enighed mellem alle Partier og Enighed mellem begge Ting, og som i Virkeligheden kun indeholde, hvad der tidligere har været vedtaget.

Efter at jeg saaledes i forhaabentlig priselig Korthed har gennemgaaet dette Forslags enkelte Afdelinger, ønsker jeg kun endnu, inden jeg slutter disse Bemærkninger, at fremsætte et Par Udtalelser af mere almindelig Natur. De skulde saa gaa ud paa, at det stillede sig for mig i 1896, da Spørgsmaalet om en betydelig Reform af vort samlede Skattevæsen blev fremsat første Gang, som klart, at man neppe turde haabe at komme til en saadan stor Reform paa Statsskatternes, de direktes og indirektes, Omraade, med mindre man samtidig kom til en Ændring af vor kommunale Skattelovgivning og særlig Tilføjelser til den bestaaende Lovgivning. Jeg paapegede den Gang som Medlem af det andet Ting meget bestemt dette, og denne Frygt fra min Side viste sig at være grundet; thi i de 3 Henvendelser, som ere skete fra dette høje Ting til det andet Ting, har man hver Gang paapeget Nødvendigheden af at skaffe nogle betryggende Regler for den kommunale Beskatning, naar man vilde skride til Indførelsen af en ny Statsskat. Derfor er jeg overbevist om, at vi heller ikke komme til den store Skattereform, uden at vi komme til en Lov om Kommunkalkatten. Men omvendt gælder Slutningen ikke. I en lang Aarrække har Spørgsmaalet om ny Regler for den kommunale Beskatning været for Rigsdagen, uden at den har været ledsaget af noget Forslag om Forandringer paa de indirekte Skatters Omraade eller en Indførelse af ny Statsskatter. Det er som Følge deraf givet, at vi ville være i Stand til at tilvejebringe en Lov om den kommunale Beskatning, uden at naa det, som jeg ganske sikkert og varmt ønsker at naa til, en Reform paa det hele Skatteomraade. Netop den Om-